

Daniels bok - nummer ett hundre og syttini

Midnattsropet og Romas profetiske rolle: Åpenbaringen av de siste dager i Daniels bok

Jeff Pippenger

2024-04-09

Vi står nå på hellig grunn, når det gjelder Daniels bok, for vi er kommet til de versene som representerer Midnattsropet for de hundre og førtifire tusen. Versene identifiserer også beseglingen av banneret som blir løftet opp. Dette er de versene som utgjør den delen av Daniels bok som angår de siste dager, som blir åpnet, og de representerer Daniels uttrykk for Jesu Kristi Åpenbaring, som blir åpnet når «tiden er nær», like før nådetiden avsluttes i vers seksten.

Det er Roma som stadfester syner, slik dette er framstilt i vers fjorten i kapittel elleve, og det er derfor viktig å se nøye på Roma idet vi går gjennom vers elleve til femten; for der det «ingen openberring er, går folket til grunne», og dersom de ikkje vil tru Jesaja kapittel sju, vers åtte og ni, «skal de sannelig ikkje bli stadfeste».

Uriah Smith viser til en profetisk regel minst fire ganger i sin bok, Daniel and the Revelation. Denne regelen fastslår at en profetisk makt ikke blir identifisert i profetien før den blir «forbundet» med Guds folk. Første gang han omtaler den, gjør han det i forbindelse med innføringen av Babylon i det profetiske vitnesbyrde.

«Det er en åpenbar fortolkningsregel at vi kan forvente at nasjoner blir omtalt i profetien når de blir så nært knyttet til Guds folk at omtalen av dem blir nødvendig for å gjøre den hellige histories beretninger fullstendige.» Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 46.

Minst tre andre ganger omtaler Smith denne regelen, og i hver av de tre peker han på jødenes «forbund», men i én henvisning identifiserer han forbundet som oppfylt i 162 f.Kr., mens de to andre henvisningene stemmer overens med de moderne historikerne, som fastsetter oppfyllelsen av jødenes og Romas «forbund» til 161 f.Kr.

«Det er unødvendig å minne leseren om at jordiske regjeringer ikke innføres i profetien før de på en eller annen måte blir knyttet til Guds folk. Roma ble knyttet til jødene, Guds folk på den tid, ved den berømte jødiske alliansen i 161 f.Kr. 1 Makkabeerbok 8; Josefus' Jødernes oldtid, bok 12, kapittel 10, avsnitt 6; Prideaux, bind II, side 166. Men sju år før dette, det vil si i 168 f.Kr., hadde Roma erobret Makedonia og gjort dette landet til en del av sitt rike. Roma innføres derfor i profetien nettopp idet det, fra geitebukkens erobrede makedonske horn, går videre til nye erobringer i andre retninger. Det fremtrådte derfor for profeten, eller kan med rette omtales i denne profetien, som om det kom frem fra et av geitebukkens horn.» Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 175.

Men Smith opplyser også at det var 162 f.Kr.

«Den samme makten skulle også stå i det hellige land og fortære det. Roma ble forbundet med Guds folk, jødene, ved en allianse i 162 f.Kr., fra hvilket tidspunkt det inntar en fremtredende plass i den profetiske kalender. Det er imidlertid slik at det ikke fikk herredømme over Judea ved faktisk erobring før 63 f.Kr.; og da på følgende måte.» Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 259.

Og så, den tredje gangen han viser til hendelsen, sier han igjen 161 f.Kr.

«Etter å ha ført oss gjennom rikets verdslige begivenheter til slutten av de sytti ukene, fører profeten oss i vers 23 tilbake til den tid da romerne kom i direkte forbindelse med Guds folk ved den jødiske alliansen, 161 f.Kr.; fra dette punkt blir vi så ført videre i en direkte begivenhetslinje til kirkens endelige seier og opprettelsen av Guds evige rike. Jødene, som var hardt undertrykt av de syriske kongene, sendte et sendebud til Roma for å be om romernes hjelp og for å slutte seg til dem i «en pakt om vennskap og forbund». 1 Makkabeerbok 8; Prideaux, II, 234; Josephus' Antiquities, bok 12, kapittel 10, avsnitt 6. Romerne lyttet til jødenes anmodning og gav dem et dekret, avfattet med disse ord:—»

«'Senatets forordning angående en forbundspakt om hjelp og vennskap med jødene folk. Det skal ikke være tillatt for noen som er underlagt romerne, å føre krig mot jødene folk, heller ikke å bistå dem som gjør det, verken ved å sende dem korn, skip eller penger; og dersom noe angrep blir rettet mot jødene, skal romerne hjelpe dem så langt de er i stand; og videre, dersom noe angrep blir rettet mot romerne, skal jødene hjelpe dem. Og dersom jødene ønsker å legge noe til eller å ta noe bort fra denne hjelpepakt, skal dette skje med romernes felles samtykke. Og enhver tilføyelse som således blir gjort, skal være gyldig.' 'Denne forordning,' sier Josefus, 'ble skrevet av Eupolemus, sønn av Johannes, og av Jason, sønn av Eleasar, da Judas var folkets yppersteprest, og Simon, hans bror, var hærens øverstkommanderende. Og dette var det første forbund som romerne inngikk med jødene, og det ble ordnet på denne måte.'» Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 271.

Det er ikke min oppgave å forklare hvorfor Smith siterte 162 f.Kr., utover min antakelse om at det var en trykkfeil. Mitt poeng er, når jeg henviser til den vekt han legger på det han betegner som «en åpenbar fortolkningsregel, nemlig at vi kan forvente at nasjoner blir omtalt i profetien når de blir så nært forbundet med Guds folk at omtale av dem blir nødvendig for å gjøre den hellige histories beretninger fullstendige». Når Smith understreker denne regelen, fastslår han at Roma ble forbundet med Guds folk ved «forbundet» i vers tjuetre i 161 f.Kr., men Smith fastslår også at Roma først blir innført i den profetiske fortellingen i 200 f.Kr., trettini år før 161 f.Kr.

«En ny makt blir nå ført inn, — 'røverne av ditt folk'; bokstavelig, sier biskop Newton, 'ditt folks brytere'. Langt borte ved Tibers bredder hadde et kongerike næret seg med ærgjerrige planer og dunkle anslag. Lite og svakt i begynnelsen vokste det med forunderlig hurtighet i styrke og kraft, og strakte seg varsomt hit og dit for å prøve sin dyktighet og teste kraften i sin krigerske arm, inntil det, bevisst sin makt, dristig løftet sitt hode blant jordens nasjoner og med uovervinnelig hånd grep roret over deres anliggender. Heretter står Romas navn på historiesidene, bestemt til gjennom lange tider å styre verdens forhold og utøve en mektig innflytelse blant nasjonene like til tidens ende.»

«Roma talte; og Syria og Makedonia oppdaget snart at det kom en forandring over skueplassen i deres drøm. Romerne grep inn til fordel for den unge kongen av Egypt og var fast besluttet på at han skulle beskyttes mot den undergang som Antiochus og Filip hadde planlagt. Dette var 200 f.Kr. og var en av romernes første viktige inngriper i Syrias og Egypts anliggender.»
Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 256.

Roma blir første gang innført i den profetiske beretningen i året 200 f.Kr., og denne innføringen i vers fjorten er den mest betydningsfulle henvisningen til Roma i hele Daniels bok, for det er nettopp dette verset som definerer Roma som symbolet som stadfester synet. Hvorfor Smith kunne fremheve en slik profetisk regel, deretter anføre 161 f.Kr., samtidig som han også identifiserer året 200 f.Kr. som punktet hvor Romas makt ble «innført», er ikke et problem jeg ønsker å løse. Dersom jeg har et spørsmål som må avklares, ville det være om regelen slik den er definert av Smith, er gyldig eller ikke. Hvis den er gyldig, ville jeg hevde at vers fjorten må ha en forbindelse med jødene som fant sted før forbundet i 161 f.Kr.

Jeg forstår at historien i vers tretten til femten identifiserer en historie i de siste dager hvor det pavelige Roma trenger seg inn i den profetiske historien, og det gjør hun i forbindelse med De forente stater, som er Guds folk i den historien. Fordi Jesus alltid fremstiller enden ved begynnelsen, må året 200 f.Kr., da det hedenske Roma kom inn i historien, ha en forbindelse med Guds folk i den historien. Derfor er jeg enig i Smiths regel, selv om han ikke fant noen direkte forbindelse mellom Roma og jødene i året 200 f.Kr.

Vers elleve og tolv identifiserer seieren og ettervirkningene av slaget ved Rafia, som fant sted i 217 f.Kr., mellom det selevkidiske riket, ledet av Antiochus III Magnus, eller «den store», og det ptolemeiske kongeriket Egypt, ledet av kong Ptolemaios IV Filopator. Dette slaget fant sted under kampen om kontrollen over Koilesyria (det sørlige Syria) og det sørlige Palestina, områder som var omstridt mellom de ptolemeiske og selevkidiske rikene. Ptolemaios IV Filopators seier ved Rafia gjorde det mulig for ham å opprettholde kontrollen over Koilesyria og det sørlige Palestina en tid.

Slaget ved Panium, som fant sted sytten år senere i 200 f.Kr., også kjent som slaget ved Paniumfjellet eller slaget ved Paneas, stod mellom det selevkidiske riket, ledet av kong Antiokos III, og det ptolemeiske kongeriket Egypt, ledet av kong Ptolemaios V.

Trettien år senere, i 167 f.Kr., begynte makkabeeroppstanden, et jødisk opprør mot Selevkiderikets forsøk på å undertrykke jødiske religiøse skikker og påtvinge hellenistisk kultur, i byen Modein, en liten by beliggende i Judea, i det som i dag er det moderne Israel.

Den begivenheten, det her er tale om, involverede den berygtede græske seleukidiske hersker, Antiochos IV Epifanes, som hadde påtvunget den jødiske befolkning strenge hellenistiske skikker, herunder forbud mod jødiske religiøse ceremonier og vanhelligelsen af Templet i Jerusalem. I et forsøk på at gennemtvinge sine dekreter sendte Antiochos udsendinge til forskjellige byer og landsbyer for at tvinge de jødiske indbyggere til at rette sig efter hans befalinger.

I Modein kom en av de selevkidiske embetsmennene for å håndheve kongens påbud ved å befale de jødiske innbyggerne å delta i hedenske ritualer og bære fram offergaver til greske guder. En

eldre jødisk prest ved navn Mattatias nektet å etterkomme befalingen og drepte både en jøde som trådte fram for å bære fram offeret, og den selevkidiske embetsmannen. Denne trasshandlingen fra Mattatias og hans familie markerte begynnelsen på makkabeeroppøret mot det selevkidiske herredømmet.

Mattatias og hans fem sønner, deriblant Judas Makkabeus, flyktet til fjellene og innledet en geriljakrig mot de selevkidiske styrkene. Oppøret vokste etter hvert i styrke og oppslutning og førte til en rekke militære seire over selevkidene.

Hendelsene i Modein i 167 f.Kr. var et avgjørende øyeblikk i jødisk historie og markerte begynnelsen på makkabeeroppøret og kampen for religionsfrihet og uavhengighet mot fremmed styre. Gjeninnvielsen av det andre tempelet i Jerusalem, som markerer den historiske begivenheten som feires under Hanukka, fant sted i 164 f.Kr., tre år før «forbundet» i vers tjue-tre.

Etter å ha gjenerobret Jerusalem og tempelet rensket makkabeerne tempelet for de hedenske besmittelsene og gjenopprettet det til dets rette religiøse bruk. Ifølge tradisjonen fant de bare én krukke med innviet olje, nok til å tenne menoråen i bare én dag. I virkeligheten finnes det ikke noe samtidig historisk vitnesbyrd om denne hendelsen, og det var først i det sjette århundre at den jødiske fabelen finnes i litteraturen. Søster White sammenligner den frafalne jødiske kirke med den katolske kirke, og fremhever særlig at begge kirker bygger religionen på menneskelige skikker og tradisjoner. Som med de mange forskjellige oppdiktede miraklene innen den pavelige kirkes historie, har fabelen om at oljen for én dag varte i åtte dager, ikke noe historisk vitnesbyrd.

Vers ti, i Daniel kapittel elleve, identifiserer det første slaget av de tre slagene i vers førti, som jeg tidligere har identifisert som tre slag i en kald krig, så vel som tre stedfortrederkriger. En søster stilte spørsmål ved at jeg definerte den ukrainske krigen, som er den andre av disse tre krigene, som kalde kriger, for som hun med rette påpekte har det vært rikelig med død og ødeleggelse. Det jeg i tidligere artikler har definert som de tre slagene i den «kalde krigen», ble definert i disse termer for å trekke et skille mellom disse tre slagene og de tre verdenskrigene som finner sted i løpet av historien til jorddyret i Åpenbaringen tretten. Disse tre krigene er stedfortrederkriger og har også vært definert på den måten.

Jeg har til hensikt heretter i disse artiklene å betegne disse tre slagene som «de tre slagene i vers førti» eller stedfortrederkriger, for å fjerne den uoverensstemmelsen som ligger i å identifisere en varm krig som en kald krig. Etter min definisjon omfatter de tre slagene i vers førti ikke slaget i 1798, som er en del av vers førti, men bare de tre slagene fra endetidens begynnelse i 1989 og frem til søndagsloven i vers førtien. De tre slagene blir riktignok betegnet som stedfortrederkriger, som fullbyrdes innenfor rammen av krigføringen mellom kongen i nord og kongen i sør, som i historien til vers førti representerer krigføringen mellom katolisismen (kongen i nord) og kommunismen (kongen i sør).

Den første av disse tre kampene identifiserer katolisismens seier over kommunismen i 1989, idet pavedømmet forente seg med sin stedfortredende hær, representert ved De forente stater, for å feie Sovjetunionen bort i 1989, selv om Russland, hodet (eller «festningen»), ble stående. Den nåværende krigen i Ukraina er igjen en kamp mellom katolisisme og kommunisme, der

pavedømmet benytter den ukrainske regjeringen som sin stedfortreder mot Russland, sammen med støtten fra pavedømmets tidligere stedfortredende makt, De forente stater, innbefattet resten av den globalistiske vestlige verden. Denne krigen er fremstilt i vers elleve og tolv, og identifiserer at kommunismen (Russland) vil seire over katolisismen.

Den tredje av disse tre stedfortredende krigene er framstilt i vers femten som slaget ved Panium. Slaget stod mellom det ptolemeiske riket (kongen i sør) og det seleukidiske riket (kongen i nord). I dette slaget er stedfortrederhæren for katolisismen nok en gang De forente stater.

I det første slaget i 1989 ble stedfortrederhæren til det republikanske hornet i De forente stater tatt i bruk av pavedømmet for å få den politiske strukturen i Sovjetunionen til å falle, mens dens hode (Russland) ble latt være intakt. I det andre slaget, som er krigen i Ukraina, blir nazistenes stedfortrederhær beseiret av Russland. I det tredje slaget beseirer De forente stater, pavedømmets stedfortrederhær, igjen kongen i sør.

De tre slagene bærer «Sannhetens» signatur, idet det første og det siste slaget blir utført av De forente staters seirende stedfortredende hær. I det første slaget ble hodet til sydens konge latt være intakt, og i det tredje slaget blir De forente staters stedfortredende hær sydens konges hode. Den andre stedfortredende hæren var også pavemaktens stedfortredende hær under den annen verdenskrig. I begge tilfeller ble og vil nazismens stedfortredende hær bli beseiret. Pavemakten underkaster fullstendig alle sine fiender før vers seksten, når den trefoldige unionen blir fullbyrdet.

«Ptolemaios [Putin] manglet klokskap til å gjøre god bruk av sin seier. Hadde han fulgt opp sin fremgang, ville han sannsynligvis ha gjort seg til herre over hele Antiokus' rike; men tilfreds med bare å fremsette noen få advarsler og noen få trusler, sluttet han fred for å kunne hengi seg til en uavbrutt og ukontrollert tilfredsstillelse av sine dyriske lidenskaper. Slik, etter å ha beseiret sine fiender, ble han overvunnet av sine laster, og idet han glemte det store navn han kunne ha grunnfestet, tilbrakte han sin tid i festing og utukt.»

«Hans hjerte ble opphøyet ved hans framgang, men han var langt fra å bli styrket ved den; for den vanærende bruk han gjorde av den, fikk hans egne undersåtter til å gjøre opprør mot ham.»
Uriah Smith, Daniel og Åpenbaringen, 254.

Et annet vitnesbyrd om at Putins seier markerer hans endelikt, finnes hos den sørlige kongen Judas konge Ussia, hvis hjerte også ble opphøyd ved hans militære seirer, og som deretter, slik som Ptolemaios, søkte å utføre prestenes gjerning i helligdommen, og ble slått med spedalskhets og umiddelbart fjernet fra makten. Putins seier i krigen i Ukraina markerer begynnelsen på hans endelikt som kongen i sør (ateismens konge). Hans endelikt ble forbilledlig fremstilt ved begynnelsen av vers førtis profetiske konge i sør (Frankrike), som identifiserte en revolusjon som styrtet lederskapet, slik det skjedde med Ptolemaios. Putins endelikt ble også fremstilt ved Sovjetunionens endelikt, der lederen (Gorbatsjov) oppløste Sovjetunionen, og umiddelbart tok en stilling i De forente nasjoner, endetidens globalistiske symbol på ateismen, kongen i sør. Etter Putins seier i Ukraina blir han også forbilledlig fremstilt ved Napoleon ved Waterloo, og landflyktigheten som fulgte; og også kong Ussia, med hans spedalskhets og landflyktigheten som

fulgte, så vel som Ptolemaios' drukne endelikt og Sovjetunionens endeligt i 1989.

Slaget ved Panium fant sted i 200 f.Kr., og nettopp det året griper Roma åpent inn i historien. Deres inntreden i den profetiske fortellingen går forut for erobringen av Jerusalem, fremstilt i vers seksten og oppfylt i 63 f.Kr., på den tid da hun erklærte at hun var forsvareren av barnekongen i Egypt. I det tredje slaget i vers førti, som involverer kongen i nord og kongen i sør, vil pavedømmet igjen innføre seg i historien og utgi seg for å være Russlands beskytter. Samtidig beseiret Seleukos, i forbildet, Ptolemaios i slaget ved Panium, og identifiserte således at De forente stater, pavedømmets stedfortredende hær i det første og det siste slaget i vers førti, beseirer «Egypt» (kongen i sør).

I året 200 f.Kr. finner vi symbolsk pavedømmet, idet Tyrus' skjøge begynner å synge sine utuktssanger i forkant av den trefoldige foreningen ved søndagsloven i vers seksten. Samtidig får De forente stater overtaket over De forente nasjoner og sikrer således sin stilling som den fremste kongen blant de ti kongene. Alle de dynamikkene i den trefoldige foreningen som fullbyrdes ved søndagsloven, er avgjort før vers seksten.

Dragemaktens politiske struktur, slik den er representert ved De forente nasjoner, samtykker i vers seksten i å gi sin politiske struktur til dyret, men før den gjør dette, underlegger pavedømmet seg dragens religion. Hedenskapet må igjen bli tatt bort. Protestantismen ble fjernet i Reagan-årene, i den første kampen i vers førti, og i tiden til den siste republikanske presidenten vil også dragens religion bli underlagt katolisismens religion, slik det var i året 508. Prosessen med å fjerne enhver religiøs motstand mot at pavedømmet blir satt på tronen, begynte i Reagan-årene, og den ender i Trump-årene. Den frafalne protestantismens motstand mot katolisismen ble fjernet i den første kampen i vers førti, og spiritualismens motstand vil bli fjernet i den siste kampen i vers førti.

I det samme kompliserte samspillet av menneskelige begivenheter må det frafalne protestantismen etablere seg som den religiøse og politiske myndighet over de ti kongene i Åpenbaringen kapittel sytten. Slik identifiserer slaget ved Panium tidspunktet da De forente stater seirer over De forente nasjoner, like før søndagsloven i vers seksten.

Det er en fastslått regel i profetien at dragen, dyret og den falske profet hver har sine egne særegne profetiske kjennetegn. Ett av disse profetiske kjennetegnene er at dyret (katolisismen) alltid profetisk er lokalisert i byen Roma. Den falske profet er alltid profetisk lokalisert i De forente stater. Men når det gjelder dragen, er kjennetegnet for hvor dragen profetisk er lokalisert, at den alltid flytter seg. Dragen begynte i himmelen, kom deretter til Edens hage, og til sist er dragen lokalisert i Egypt.

Tal og si: Så sier Herren Gud: Se, jeg kommer over deg, Farao, Egyptens konge, den store dragen som ligger midt i sine elver, som har sagt: Min elv er min egen, og jeg har skapt den for meg selv. Esekial 29:3.

Dragens profetiske sted flytter seg. På Johannes' tid ble dragens sete, som representerer dens trone, identifisert som værende i Pergamos.

Og skriv til engelen for menigheten i Pergamon: Dette sier han som har det skarpe, tveeggede sverd: Jeg vet om dine gjerninger og hvor du bor, der hvor Satans trone er; og du holder fast ved mitt navn og har ikke fornektet min tro, selv i de dager da Antipas var mitt trofaste vitne, han som ble drept hos dere, der hvor Satan bor. Åpenbaringen 2:12, 13.

Hedensk Romas praksis var å føre alle de hedenske guddommene de kom i forbindelse med, tilbake til byen Roma og fremstille dem i Pantheon-tempelet. Dette er grunnen til at Daniel nedtegner at «hans helligdoms sted ble styrtet ned». Stedet for hedensk Romas helligdom var byen Roma, som ble styrtet ned av Konstantin i året 330, men helligdommen som var «i» Roma, var Pantheon-tempelet, Pan-Theon, som betyr «tempelet for alle gudene». Romerne flyttet Satans setes beliggenhet fra Pergamos til Pantheon-tempelet. Søster White opplyser oss om at hedensk Roma er dragen.

«Mens dragen således primært representerer Satan, er den i sekundær forstand et symbol på det hedenske Roma.» The Great Controversy, 439.

Det hedenske Roma ble delt i ti nasjoner, og Frankrike ble Sydens konge da det innførte Egypts ateisme under den franske revolusjon. Innen 1917 hadde dragen flyttet fra Frankrike til Russland. Vers ti representerer 1989, og vers elleve og tolv representerer kampene ved «grenselinjen» (Rafiah og Ukraina), og slaget ved Panium representerer det tredje trinnet pavedømmet fullfører idet hun sikrer den trefoldige union i vers seksten. Det representerer den skjulte historien i vers førti.

Vi vil fortsette denne studien i den neste artikkelen.

Da Jesus kom til traktene ved Cæsarea Filippi [Panium], spurte han sine disipler og sa: Hvem sier menneskene at jeg, Menneskesønnen, er? Og de sa: Noen sier at du er Johannes Døperen; andre Elias; og andre igjen Jeremias eller en av profetene. Han sa til dem: Men hvem sier dere at jeg er? Da svarte Simon Peter og sa: Du er Kristus, den levende Guds Sønn. Og Jesus svarte og sa til ham: Salig er du, Simon Barjona; for kjøtt og blod har ikke åpenbart dette for deg, men min Far, han som er i himlene. Og jeg sier også deg at du er Peter, og på denne klippe vil jeg bygge min menighet; og dødsrikets porter skal ikke få makt over den. Og jeg vil gi deg nøklene til himlenes rike; og det du binder på jorden, skal være bundet i himlene; og det du løser på jorden, skal være løst i himlene. Da påla han sine disipler at de ikke skulle si til noen at han var Jesus Kristus. Fra den tid begynte Jesus å gjøre det klart for sine disipler at han måtte dra til Jerusalem og lide meget av de eldste og yppersteprestene og de skriftlærde, og bli slått i hjel, og oppreises den tredje dag. Matteus 16:13–21.